

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupená Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2012, č. j. 36 A 72/2012 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám její zástupkyně Mgr. Ilony Sedlákové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 2. 2012, č. j. 36 A 72/2012 – 19, odmítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „Policie“) ze dne 21. 11. 2012, č. j. CPR-8849-2/ČJ-2012-9CPR-V234, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie ze dne 2. 7. 2012, č. j. KRPB-72047/ČJ-2011-060022-SV, jímž jí bylo uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. V odůvodnění krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního

soudu, podle které v případě odmítnutí žaloby pro opožděnost je soud povinen zcela jednoznačně prokázat, že návrh byl podán opožděně. V žalobě stěžovatelka uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 23. 11. 2012 a toto rovněž vyplývá z obsahu doručky založené ve správním spise. Podala-li stěžovatelka žalobu až dne 6. 12. 2012, stalo se tak po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), když posledním dnem k jejímu podání bylo pondělí 3. 12. 2012.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které namítala, že krajský soud hodnotil její žalobu pouze po stránce formální, aniž by se jakkoliv zabýval jejím obsahem. Stěžovatelka si je vědoma toho, že žaloba byla podána po uplynutí zákonné desetidenní lhůty, avšak již v žalobě poukázala na zcela zjevnou protiústavnost této lhůty a na nespravedlnost v její situaci, kdy je těžce nemocná a lhůta se pro ni ukázala jako příliš krátká. Důvody zmeškání lhůty v žalobě podrobně specifikovala. Přitom argumentovala nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 a dala krajskému soudu podnět k podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro neústavnost. Tuto argumentaci krajský soud v napadeném usnesení pouze konstatoval, aniž se s ní přezkoumatelným způsobem vypořádal. Stěžovatelka si je vědoma toho, že žalobu podala po uplynutí zákonné lhůty. Je však těžce nemocná a v souvislosti s touto nemocí byla nucena odcestovat na Ukrajinu, kde se léčila. Kontaktovat stěžovatelku a doručit jí napadené správní rozhodnutí se podařilo zástupkyni stěžovatelky až dne 6. 12. 2012. Správní rozhodnutí bylo zástupkyní stěžovatelky převzato v době, kdy se stěžovatelka prokazatelně nezdržovala na území České republiky z důvodu léčby závažného onemocnění. Lhůta pro podání žaloby stanovená v ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v délce 10 dní, během níž v daném případě byly 4 dny pracovního klidu, je neústavní. Ve smyslu ust. § 172 odst. 1 citovaného zákona lze podat žalobu proti správnímu rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu. Pro žalobu ve věci správního vyhoštění však odst. 2 citovaného ustanovení stanoví lhůtu pouze 10 dní. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na náleze ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, ve kterém se Ústavní soud vyjádřil k sedmidenní lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na tento náleze je nutno posuzovat také lhůtu k podání žaloby proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Postavení žadatele o mezinárodní ochranu a účastníka řízení o správním vyhoštění je obdobné. V dané věci měl krajský soud posoudit žalobu jako včasnou, neboť byla podána ve lhůtě 15 dnů od doručení, kterou Ústavní soud shledal jako zákonnou pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany.

Obecná lhůta pro odvolání ve správním řízení podle ust. § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je 15 dnů. Ve věcech správního vyhoštění je odvolací lhůta pouhých 5 dnů (§ 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Tato lhůta by mohla být považována za protiústavně krátkou, avšak její krátkost je pro cizince, kteří ji zmeškají ze závažných důvodů bez vlastního zavinění, kompenzována možností požádat o prominutí zmeškání úkonu podle ust. § 41 správního řádu. Ve věcech správního soudnictví je lhůta k podání žaloby 2 měsíce. Jedná se o natolik dlouhou lhůtu, že vyloučení prominutí jejího zmeškání není protiústavní. Jiná situace je však v případě žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy je lhůta k podání žaloby zkrácena na pouhých 10 dnů, aniž by krátkost lhůty byla kompenzována možností

pokračování

prominutí jejího zmeškání nebo možnosti jejího prodloužení v závažných omluvitelných případech. Odmítnutím žaloby bez předchozího zhodnocení namítané neústavnosti lhůty zatížil krajský soud své rozhodnutí podstatnou vadou spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci podle doručky bylo napadené správní rozhodnutí doručeno zástupkyni stěžovatelky dne 23. 11. 2012. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí bylo pondělí 3. 12. 2012 (§ 40 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Stěžovatelka však podala žalobu u krajského soudu podáním v elektronické podobě bez elektronicky ověřeného podpisu až dne 6. 12. 2012 v 18:42 hod. Podání shodného znění podala k poštovní přepravě následující den.

Skutečnost, že žaloba byla podána opožděně, stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybňuje, ale namítá protiústavnost ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Otázkou délky lhůt a v souvislosti s ústavními garancemi se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05 (publikovaný pod č. 531/2005 Sb.), ve kterém dospěl k závěru, že lhůta prima facie bez dalšího nemůže vykazovat znaky protiústavnosti a že posouzení ústavnosti lhůty je posouzením kontextuálním. Za hlediska pro kontextuální posouzení ústavnosti lhůty pak Ústavní soud s odkazem na svou předchozí judikaturu označil:

„1. nepřiměřenost (disproporcionalitu) lhůty ve vztahu k ní časově omezené možnosti uplatnění ústavně garantovaného práva (nároku), případně k ní vymezenému časovému úseku omezení subjektivního práva“.

(...)

2. svévoli zákonodárce při stanovení lhůty (jejím zakotvení anebo zrušení).

(...)

3. ústavně neakceptovatelnou nerovnost dvou skupin subjektů, jež je výsledkem zrušení určité zákonné podmínky uplatnění práva pro její protiústavnost, přičemž se tímto zrušením pro dotčenou skupinu subjektů v důsledku uplynutí lhůt již v důsledku derogace bez dalšího možnost uplatnění práva neotevívá.“

V usnesení ze dne 5. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 609/01 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) se Ústavní soud zabýval otázkou ústavnosti lhůty pro podání žaloby stanovené v ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„Žaloba proti*

správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.“ V odůvodnění usnesení Ústavní soud mimo jiné uvedl, že „z ústavněprávního hlediska - je zásadně v dispozici zákonodárce, zda a v jakých oblastech správně právní regulace stanoví zvláštním zákonem lhůtu pro podání správní žaloby, tj. lhůtu odlišnou od obecné lhůty dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, která je zakotvena v ustanovení § 250b odst. 1 věta první o. s. ř. Samotné stanovení speciální lhůty (...) nelze považovat za stojící v rozporu s ústavními kautelami, neboť z ústavněprávního hlediska je nutno pokládat za určující pouze to, zda tato zvláštní lhůta pro podání správní žaloby respektuje ústavně zaručená základní práva dotčených osob nebo nikoliv. Ústavní soud se domnívá, že zvláštním zákonem stanovená odlišná (třicetidenní) lhůta nebrání realizaci základního práva na soudní ochranu v souladu s ustanovením čl. 36 Listiny. Ani z ústavněprávního hlediska nelze garantovat pouze obecnou lhůtu pro podání správní žaloby, neboť by se jednalo o popření práva státu na úpravu speciální lhůty ve zvláštním zákoně č. 326/1999, který se z hlediska předmětu právní úpravy (a osobní působnosti) týká (pobytu) cizinců na území České republiky. Ostatně stěžovatelé v ústavní stížnosti spojují tvrzeou diskriminaci cizinců - ve vztahu k jejich právu na soudní ochranu - s údajně nepřiměřeně krátkou třicetidenní lhůtou pro podání správní žaloby těmi, kteří jsou často neznalými českého jazyka. Ústavní soud se nicméně domnívá, že stanovením speciální třicetidenní lhůty k podání správní žaloby nedochází k tomu, že by veřejná moc nešetřila ústavně zaručené základní právo cizince na soudní ochranu, neboť tato lhůta uvedené základní právo neruší, nemění ani nečiní pro cizince nedostupným. Naopak, z ústavněprávního hlediska vytváří pro realizaci tohoto základního práva ve vztahu ke všem (tímto zákonem dotčeným) fyzickým osobám stejné podmínky bez diskriminace. Ústavní soud proto uzavírá, že ustanovení § 172 odst. 1 o lhůtě pro podání správní žaloby je ústavně zjevně konformní a není důvodu je rušit. Ústavní soud zde připomíná, že jeho úkolem není hodnotit účelnost nebo vhodnost zvoleného zákonného řešení, nýbrž výhradně jeho případnou protiústavnost. Lze tedy dovozovat, že napadené ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o lhůtě pro podání správní žaloby, žádné z ústavních kautel neodporuje a je proto ústavně konformní.“ Přesto, toto usnesení Ústavního soudu bylo vydáno za účinnosti právní úpravy správního soudnictví v části páté o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, jsou citované závěry aplikovatelné i nyní, protože stávající právní úprava je z hlediska délky obecné lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu stejná.

Na podporu své argumentace stěžovatelka citovala závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (publ. pod. č. 9/2010 Sb.), kterým bylo zrušeno ust. § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zakotvující sedmidenní lhůtu k podání správní žaloby proti správnímu rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě, že tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Ústavní soud v odůvodnění citovaného nálezu mimo jiné uvedl: „Žalobce je povinen již v žalobě, nejpozději v běhu žalobní lhůty, vymezit rozsah, v jakém správní rozhodnutí napadá, a alespoň základním způsobem vymezit důvody, v nichž nezákonnost rozhodnutí spatřuje. Jak nelze zásadně očekávat u žalobců praktické problémy s vymezením rozsahu napadení, s formulací žalobních důvodů je tomu jinak. Znamená vymezení skutkových a právních důvodů, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a nicotné. Prvou obtíží je již sama interpretace této podmínky, jak dokazuje nálezn. sp. zn. IV. ÚS 2170/08 (...), v němž Ústavní soud poukázal na rozdíly ve výkladu pojmu žalobní

pokračování

bod v rozhodnutích jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu. Shoda je každopádně v tom, že žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky. Od samého počátku jsou tak kladeny požadavky na kvalitu argumentace žalobce. S přihlédnutím k tomu, nač poukazuje návrhovatel, tedy že žalobce je jako žadatel o azyl ve specifické situaci, když se zpravidla neorientuje ve zdejších poměrech a právním řádu, nezná jazyk, nemá zde žádné zázemí, kontakty a je odkázán na vnější pomoc, není tento formální požadavek procesního řádu lehce splnitelný. Přistoupí-li k tomu ještě sedmidenní lhůta, fakticky nutně krácená nejméně o další dva nepracovní dny víkendu, v níž tak musí žadatel-žalobce učinit, vytváří se na něj již nepřiměřený tlak. Je pak celkem pochopitelné, že reakcí žalobce na krátkou lhůtu je podání blanketové žaloby za účelem podchycení zákonné lhůty, které je spojeno s očekáváním výzvy k doplnění argumentace.

Ústavní soud si je vědom možné námitky, že byť zrušením napadeného ustanovení se žalobní lhůta v případě zjevně nedůvodných žádostí prodlouží ze sedmi na patnáct dnů (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), kombinace sociálních faktorů u žadatelů o azyl a zásad ovládajících správní soudnictví bude nadále působit, že řada žadatelů meritorního soudního přezkumu fakticky nedocílí. Stále bude totiž jistě docházet k tomu, že žadatelé budou své blanketové žaloby podávat v samém závěru žalobní lhůty, takže prostor pro možné doplnění nezbytných náležitostí zůstane minimální. Nicméně dosažitelnost soudního přezkoumání rozhodnutí bude při respektování zásady vigilantibus iura pro tyto žadatele vyšší. Aniž by tím Ústavní soud deklaroval, že sama patnáctidenní lhůta je lhůtou dostatečnou (to by šlo již za rámec návrhem vymezeného předmětu řízení), konstatuje, že pro osoby v postavení žadatele o azyl je v běhu této (patnáctidenní) lhůty reálnější soudní přezkum řádně iniciovat.

(...)

[P]osuzované ustanovení zákona o azylu tím, že omezuje právo žadatele domáhat se u soudu ochrany svých práv stanovením nepřiměřeně krátké lhůty pro podání žaloby, ve své podstatě činí proklamovanou soudní ochranu pouze iluzorní (...). Je proto v rozporu s článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak, přičemž z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny, a dále s čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod garantujícím právo na účinný prostředek nápravy před národním orgánem pro každého, kdo byl v právu přiznaném Úmluvou dotčen.“

Ústavní konformitou lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publikovaném pod č. 1164/2007 Sb. NSS, uvedl, že „soudní řád správní připouští výjimky z obecné 2 měsíční lhůty a s ohledem na povahu vyhoštění z přechodného pobytu, nepovažuje tento soud byť podstatné zkrácení lhůty pro podání žaloby na 10 dnů za projev diskriminace vůči cizincům, navíc při existenci odkladného účinku, neboť smyslem takového opatření je co nejúčinnější ochrana státu před negativními jevy, které provází pobyt některých cizinců na území České republiky a legitimní zájem státu

na co nejrychlejším řešení vzniklé situace. Zákaz pobytu na území státu nemá trestní charakter, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Nejvyšší správní soud neshledává důvod pro postup dle čl. 95 odst. 2 Ústavy“.

V rozsudku ze dne 16. 4. 2009, č. j. 5 As 7/2009 - 49 (dostupný na www.nssoud.cz), pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „zákonná lhůta 10 dnů pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění cizince, byť je výrazně kratší než obecná dvouměsíční lhůta, neznemožňuje, ani excesivním způsobem neztěžuje cizinci uplatnění práva na soudní přezkoumání takového rozhodnutí, není tedy v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, resp. čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy. Ani případná neznalost českého jazyka či českého právního řádu nebrání cizinci v tom, aby v uvedené lhůtě vyhledal kvalifikovanou právní pomoc nejlépe u jím zvoleného advokáta a jeho prostřednictvím zformuloval správní žalobu a v této lhůtě ji podal, ať už osobně nebo prostřednictvím pošty u příslušného správního soudu.“

Ze shora citovaných závěrů vyplývá, že délka lhůty pro podání žaloby nemůže být sama o sobě protiústavní. Závěr o souladu či nesouladu lhůty s ústavním pořádkem lze učinit pouze po vyhodnocení dalších kontextuálně působících okolností. Nejvyšší správní soud proto posuzoval ústavní konformitu desetidenní lhůty k podání správní žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění cizince z výše vymezených hledisek, tj. zkoumal, zda neakceptovatelně neznevýhodňuje některou skupinu cizinců, zda ji zákonodárce nestanovil svévolně a zda není nepřiměřená.

Správní vyhoštění je vymezeno v ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Rozhodnutím o správním vyhoštění vyjadřuje správní orgán zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území České republiky nezdržoval. Nejedná se o sankci, resp. trest uložený v trestním řízení, ale o správní opatření omezující cizince ve svobodě jeho volného pohybu. Jedná se o specifické preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož smyslem je co nejúčinnější ochrana státu před negativními jevy, které provází pobyt některých cizinců na území České republiky, a legitimní zájem státu na co nejrychlejším řešení vzniklé situace. Z hlediska podmínek pro možnost využití soudní ochrany je stanovena jednotná lhůta k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění. Úprava délky lhůty v ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tedy nezvýhodňuje některou skupinu cizinců.

Od 1. 1. 2000, kdy zákon o pobytu cizinců nabyl účinnosti, se délka lhůty k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění nezměnila. Jde o právní úpravu srozumitelnou, bez vnitřních rozporů, zákonodárce nepostupoval nepředvídatelně a zavedením kratší žalobní lhůty nesledoval faktické vyřazení některých cizinců z okruhu těch, kteří se mohou domoci ochrany svých práv u soudu. Posuzovaná desetidenní lhůta nebrání faktické realizaci základního práva cizince na soudní ochranu v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Kombinace zásad ovládajících správní soudnictví a sociálních faktorů u cizinců, kteří se zpravidla neorientují ve zdejších poměrech a právním řádu, neznají jazyk, nemají zde zázemí či kontakty a jsou odkázáni na vnější pomoc, má za následek, že procesní požadavek, aby žalobce již v žalobě, nejpozději v běhu žalobní lhůty, vymezil rozsah, v jakém správní rozhodnutí napadá, a alespoň základním způsobem

pokračování

vymezil skutkové a právní důvody, v nichž nezákonnost rozhodnutí spatřuje, není lehce splnitelný, a to zejména v krátké desetidenní lhůtě k podání žaloby. Nicméně tento tlak není podle Nejvyššího správního soudu nepřiměřený a pro cizince je reálné v běhu této lhůty při respektování zásady *vigilantibus iura* soudní přezkum řádně iniciovat. Na rozdíl od posuzované věci se náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/09 týkal lhůty sedmidenní, tedy lhůty kratší. Řízení o správním vyhoštění navíc není jednoinstanční, jak je tomu v případě řízení o udělení mezinárodní ochrany. To umožňuje hodnotit zpřísnění podmínek přístupu ke správnímu soudu benevolentněji. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že stěžovatelka byla v řízení před správními orgány a v řízení před soudem zastoupena advokátkou, a proto jí nic nebránilo podat žalobu v desetidenní žalobní lhůtě.

Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatelky podporující její názor o protiústavnosti ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem a nepostupoval tedy podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, nemá toto pochybení krajského soudu vliv na zákonnost napadeného usnesení.

Skutečnost, že stěžovatelka byla v době, kdy běžela lhůta pro podání žaloby, na Ukrajině, je pro posouzení věci irelevantní. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout, lhostejno z jakých důvodů, jak je jednoznačně stanoveno v ust. § 72 odst. 4 s. ř. s.

Krajský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu, kterou stěžovatelka podala opožděně, odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl bez zbytečného odkladu ve věci samé, nebyl zde důvod rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Policii ČR žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelka zaplatila za kasační stížnost soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Protože podle ust. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, je cizinec ve věcech soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění od soudního poplatku osvobozen, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1 věta první citovaného zákona).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu